

Relationship Between Loans to Household and Gross Domestic Product in Thailand

Wuttichai Wongsakon^{1*} and Thana Sompornserm²

¹ Master Student, Business economics, Faculty of Economics, Kasetsart University, Thailand

² Department of Economics, Faculty of Economics, Kasetsart University, Thailand

* Corresponding author. E-mail: wuttichai.won@ku.th

ABSTRACT

This study aimed to the relationship between Real Gross Domestic Product (GDP) The research employed using the Engle-Granger cointegration test, the Error Correction Model, and the Granger Causality Test with quarterly time series data from the first quarter of 2013 to the fourth quarter of 2023, totaling 44 observations. The cointegration test was conducted between Economic growth represented by Real Gross Domestic Product (GDP) and overall loans to households, as well as six specific purposes of borrowing, including real estate purchases, vehicle purchases or hire purchases, education, other personal consumption, own businesses, and other purposes (comprising investment in securities and loans that cannot be classified). The study found short-run and long-run relationships between the examined variables, except for loans for education. The results of the Granger Causality Test indicated that loans for real estate purchases (REP) are a unidirectional cause of GDP, in contrast, GDP and loans for other personal consumption (OPC) are mutually causal, bidirectional causality. Additionally, GDP is a unidirectional cause of loans for own businesses (OB).

Keywords: Loans to Households, Real Gross Domestic Product, Gross Domestic Product

ความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศไทย

วุฒิชัย วงศ์สาคร^{1*} และ ธนา สมพรเสริม²

¹ นิติปรัชญาโท สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย

² ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประเทศไทย

* Corresponding author. E-mail: wuttichai.won@ku.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงกับปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือน ศึกษาด้วยวิธี การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลภาพระยะยาว แบบ Engle and Granger, การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลภาพระยะสั้น และ การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล โดยใช้ข้อมูลรายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี 2556 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2566 จำนวน 44 ตัวอย่าง การทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลภาพระยะยาวระหว่างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจซึ่งแทนด้วยผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง กับ ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวม และจำแนกอีก 6 วัตถุประสงค์ได้แก่ เพื่อซื้อสังหาริมทรัพย์ เพื่อซื้อหรือเช่าซื้อจักรยานยนต์ เพื่อการศึกษา เพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น เพื่อประกอบอาชีพ และวัตถุประสงค์อื่น ๆ (ประกอบไปด้วยเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหลักทรัพย์และเงินให้กู้ยืมที่ไม่สามารถจำแนกวัตถุประสงค์ได้) ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่ทำการศึกษาข้างต้นมีความสัมพันธ์เชิงดุลภาพระยะสั้นและระยะยาว ยกเว้นปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล พบว่า มีเพียงปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อสังหาริมทรัพย์ (REP) เป็นสาเหตุของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศในทิศทางเดียว ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศกับปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC) เป็นสาเหตุของกันและกันหรือมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลแบบ 2 ทิศทาง และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเป็นสาเหตุของปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB)

คำสำคัญ: ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือน, ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง, ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

© 2024 JSSP: Journal of Social Science Panyapat

บทนำ

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นจุดหมายสำคัญของทุกประเทศ ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากอัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ หรือ GDP (Gross Domestic Product) ซึ่งหนึ่งในปัจจัยสำคัญของการขยายตัวของ GDP คือ ภาคครัวเรือน เพราะการใช้จ่ายและการบริโภคภาคครัวเรือนนั้นเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยเพิ่มอุปสงค์มวลรวมภายในประเทศ ซึ่งจะเป็นตัวกระตุ้นอุปทานมวลรวมภายในประเทศ ทั้งในด้านการผลิต การลงทุนและการจ้างงานเพิ่มขึ้น (อนพัทธ์ หนองคู, 2551) อันเป็นองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดการหมุนเวียนในเศรษฐกิจซึ่งจะส่งผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจ โดยในปี 2566 การบริโภคภาคครัวเรือนมีมูลค่าถึง 6,427,511 ล้านบาท และหากเมื่อดูย้อนหลังตั้งแต่ปี 2555 – 2566 สัดส่วนของการบริโภคเมื่อเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) โดยเฉลี่ยแล้วจะเท่ากับ ร้อยละ 53 ซึ่งเป็นการเน้นย้ำความสำคัญของการบริโภคภาคครัวเรือนที่ส่งผลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ได้เป็นอย่างดี ซึ่งหนึ่งในปัจจัยที่กำหนดการใช้จ่ายหรือการบริโภคของภาคครัวเรือนนั้นคือสินเชื่อเพื่อการบริโภค

การเพิ่มขึ้นของสินเชื่อภาคครัวเรือนอีกนัยหนึ่งก็คือหนี้ครัวเรือนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งหากปริมาณหนี้ครัวเรือนสูงเกินไปจะส่งผลเชิงลบต่อระบบเศรษฐกิจ เนื่องจากการบริโภคของภาคครัวเรือนในอนาคตจะลดลงเพราะครัวเรือนจะต้องแบ่งรายได้ในอนาคตเพื่อชำระหนี้ที่เกิดขึ้น อีกทั้งยังส่งผลให้ภาคครัวเรือนมีความสามารถในการรองรับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดน้อยลง เช่น หากถูกเลิกจ้างหรือลดค่าจ้างลง ก็อาจจะผิมนัดชำระหนี้ที่มีอยู่เดิม ซึ่งสร้างความเสี่ยงให้กับระบบสถาบัน

การเงินและผู้ให้กู้ยืม และหากมีการผลิตซ้ำระหนี้จำนวนมาก ระบบเศรษฐกิจก็จะไม่สามารถดำเนินการได้ตามปกติและเกิดผลเชิงลบกับเศรษฐกิจอย่างรุนแรง (รชต ตั้งนรราชกิจ และพิรญาณ์ รมภาพ, 2565)

ถึงกระนั้นการก่อหนี้ของครัวเรือนสามารถส่งผลเชิงบวกต่อเศรษฐกิจได้ หากหนี้้นั้นสามารถก่อให้เกิดรายได้ หรือสามารถสร้างผลประโยชน์ได้มากขึ้นในอนาคต ได้มากกว่ารายจ่าย (ธนาคารกรุงศรีอยุธยา, 2563) เช่น 1) หนี้เพื่อความมั่นคง ซึ่งส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยอย่างบ้านที่เมื่อผ่อนชำระหมดแล้วจะกลายเป็นทรัพย์สินและมีมูลค่าเพิ่มขึ้น รวมทั้งสามารถนำไปสร้างรายได้ต่อโดยการขายหรือปล่อยให้เช่าได้ 2) หนี้เพื่อการศึกษา เมื่อบุคคลหนึ่งมีโอกาสได้รับการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ก็ยังมีโอกาสที่จะมีหน้าที่การงาน มีอาชีพที่ดีและสร้างรายได้มากขึ้น 3) หนี้เพื่อสร้างอาชีพ เป็นหนี้จากการกู้เงินมาเพื่อการลงทุนทำธุรกิจส่วนตัว หรือขยายธุรกิจจากเดิมเพื่อเพิ่มโอกาสสร้างรายได้ให้มากขึ้น (บริษัท ข้อมูลเครดิตแห่งชาติ จำกัด, 2566) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ นิชา สุทธิกุล (2553), โกมล เมฆวัฒนา (2559) พบว่า สินเชื่อที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์เชิงดูลยภาพระยะยาวและระยะสั้นกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และงานของ วณันท์ วนดชัย (2556) ที่ระบุว่าสินเชื่อสังหาริมทรัพย์มีความสัมพันธ์เชิงดูลยภาพระยะยาวและระยะสั้นกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และ การศึกษาของ เพ็ญสุรางค์ วันทอง (2550) พบว่า แรงงานที่มีระดับการศึกษาที่สูงทำให้ผลผลิตของประเทศสูงขึ้น

หากแจกแจงปริมาณสินเชื่อภาคครัวเรือนตามวัตถุประสงค์ พบว่า มี 6 ประเภทด้วยกัน ได้แก่ 1) เพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ 2) ซื้อหรือเช่าซื้อจักรยานยนต์ 3) เพื่อการศึกษา 4) อุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น 5) เพื่อประกอบอาชีพ 6) อื่น ๆ (ประกอบไปด้วยเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหลักทรัพย์และเงินให้กู้ยืมที่ไม่สามารถจำแนกวัตถุประสงค์ได้) ซึ่งจากที่กล่าวไว้ข้างต้นจะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์การกู้ยืมบางรายการสามารถส่งผลเชิงบวกต่อเศรษฐกิจได้ ดังนั้น หนี้ครัวเรือนจึงอาจไม่ใช่ปัจจัยเชิงลบต่อเศรษฐกิจในระยะยาวเสมอไป โดยเมื่อพิจารณาจากปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนจำแนกวัตถุประสงค์บางวัตถุประสงค์ก็อาจจะเป็นไปได้ที่จะส่งผลเชิงบวกต่อเศรษฐกิจในระยะยาว ทางผู้วิจัยจึงเกิดคำถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงกับปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวมและจำแนกอีก 6 วัตถุประสงค์ข้างต้น ว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ และ สิ่งใดที่จะเป็นตัวแปรกำหนดหรือเป็นสาเหตุของอีกตัวแปรหนึ่ง ซึ่งการศึกษาครั้งนี้จะทำการหาความสัมพันธ์เชิงดูลยภาพระยะยาว (Cointegration) ความสัมพันธ์เชิงดูลยภาพระยะสั้น (ECM) และการทดสอบความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล (Granger Causality) ในการตอบคำถามดังกล่าว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงดูลยภาพระยะยาวระหว่างปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนจำแนกตามวัตถุประสงค์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ของประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงดูลยภาพระยะสั้นระหว่างปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนจำแนกตามวัตถุประสงค์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ของประเทศไทย
3. เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลระหว่างปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนจำแนกตามวัตถุประสงค์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ของประเทศไทย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative) มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) แบบอนุกรมเวลา (Time series) เป็นรายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ.2556 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี พ.ศ. 2566 โดยปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนจำแนกวัตถุประสงค์ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ มี 7 รายการ ได้แก่ 1. ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวม 2. เพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ 3. เพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ 4. เพื่อการศึกษา 5. เพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น 6. เพื่อประกอบอาชีพ 7. อื่น ๆ (เงินให้

กู้ยืมเพื่อซื้อหลักทรัพย์และเงินให้กู้ยืมที่ไม่สามารถจำแนกวัตถุประสงค์ได้) ซึ่งรวบรวมข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย ในส่วนของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงรวบรวมข้อมูลจากสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจะนำตัวแปรที่ทำการศึกษาซึ่งได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวม (LTH) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อสิ่งหาริมทรัพย์ (REP) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ (VPH) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (ED) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB) ปริมาณเงินให้กู้ยืมวัตถุประสงค์อื่นๆ (ประกอบไปด้วยเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหลักทรัพย์และเงินให้กู้ยืมที่ไม่สามารถจำแนกวัตถุประสงค์ได้) (O) มาทดสอบความหยุดนิ่ง (Stationary) ด้วยวิธี Augmented Dickey-Fuller (ADF Test) ซึ่งจะพิจารณาความหยุดนิ่งจากค่าทางสถิติ t (t-statistic) หรือค่า ADF statistic เปรียบเทียบกับค่า MacKinnon Critical Value ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.01, 0.05 และ 0.10 หากพบว่ามีความหยุดนิ่งที่ระดับ Integrated of order 1 หรือ $I(1)$ จะนำมาทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Cointegration Test) ด้วยวิธีการของ Engle and Granger โดยจะนำค่าผิดพลาด (Residual : e_t) ที่ได้มาจากการประมาณค่าสมการถดถอยด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (ordinary least square regression : OLS) มาทำการทดสอบความหยุดนิ่ง ด้วยวิธี ADF Test ซึ่งจะต้องทำการทดสอบตัวแปรที่ละคู่ โดยมีรูปแบบสมการดังนี้

$$\text{ค่าความผิดพลาดจากสมการถดถอย} \quad e_t = Y_t - \beta_1 X_i$$

โดยที่ Y_t คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

X_i คือ ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนทั้ง 7 ประเภท เมื่อ $i = 1, 2, 3, \dots, 7$

โดยที่ 1 คือ ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวม (LTH)

2 คือ ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อสิ่งหาริมทรัพย์ (REP)

3 คือ ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ (VPH)

4 คือ ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (ED)

5 คือ ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC)

6 คือ ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB)

7 คือ อื่นๆ (ประกอบไปด้วยเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหลักทรัพย์และเงินให้กู้ยืมที่ไม่สามารถจำแนกวัตถุประสงค์ได้) (O)

$$\text{สมการ ADF Test} \quad \Delta e_t = \gamma e_{t-1} + \sum_{i=1}^{p-1} c_i \Delta e_{t-i} + \varepsilon_t$$

จากแบบจำลองข้างต้น จะมีสมมติฐานในการทดสอบดังนี้

$$H_0 : \gamma = 0 \text{ (Non Stationary)}$$

$$H_1 : \gamma \neq 0 \text{ (Stationary)}$$

หากผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และ ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนทั้ง 7 ประเภท มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว ค่าความผิดพลาด (Residual : e_t) ที่ประมาณค่าได้จาก สมการถดถอยด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (ordinary least square regression : OLS) จะต้องมีความหยุดนิ่ง ระดับ Integrated of order 0 หรือ $I(0)$ หลังจากเมื่อ

ทราบว่าข้อมูลดังกล่าวมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว จะทำการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะสั้น (ECM) โดยมีรูปแบบสมการดังนี้

$$\text{สมการ ECM } d(Y)_t = \alpha + \beta_1 d(X)_t + \gamma u_{t-1} + \varepsilon_t$$

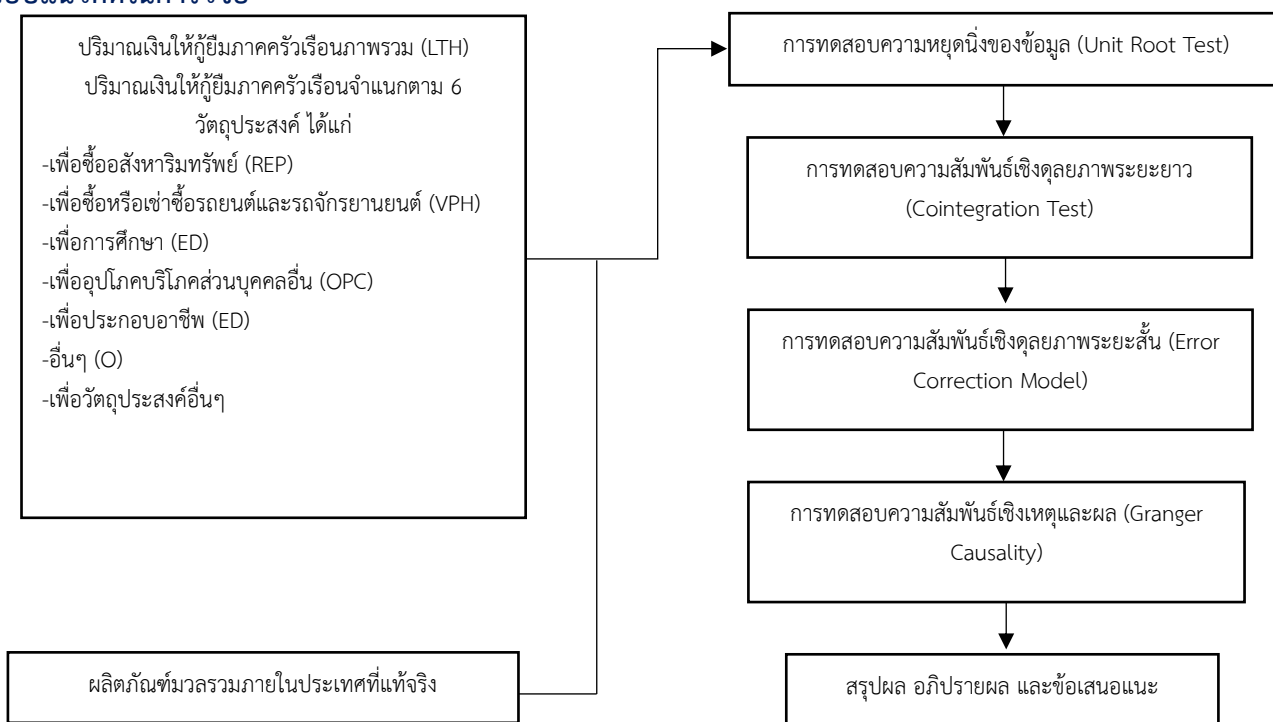
เมื่อทราบผลว่าตัวแปรคู่ไหนมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวและระยะสั้น จะนำมาทดสอบความล่าช้าที่เหมาะสม (Lag Length) ด้วยวิธีการของ Akaike criterion (AIC) เพื่อนำมาทดสอบความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล (Granger Causality) โดยพิจารณาจากค่า Probability ของ ค่า F-stat หากค่า Probability มีนัยสำคัญทางสถิติก็แสดงว่าตัวแปรทั้ง 2 มีความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล โดยมีสมมติฐานการทดสอบดังนี้

$$H_0 : \beta_1 = \beta_2 = \dots \beta_1 = 0$$

$$H_1 : \beta_1 \neq \beta_2 \neq \dots \neq \beta_1 \neq 0$$

ถ้ายอมรับ H_0 นั้นจะหมายความว่าตัวแปร X ไม่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลกับตัวแปร Y หรือตัวแปร Y ไม่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับตัวแปร X แต่ถ้ายอมรับ H_1 จะหมายความว่า X มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับตัวแปร Y หรือตัวแปร Y มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลกับตัวแปร X

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย พบว่า

ผลการทดสอบความหยุดนิ่งของข้อมูล (Unit Root Test) ด้วยวิธี Augmented Dickey-Fuller (ADF Test) ที่ระดับ Level พบว่า ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP) และ ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น ๆ (OPC) มีการหยุดนิ่งที่รูปแบบ Trend and Intercept เมื่อทำการทดสอบที่ ผลต่างลำดับ 1 (First Difference) พบว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) มีการหยุดนิ่งที่รูปแบบ None และ Intercept ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือน (LTH) มีการหยุดนิ่งที่รูปแบบ None ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP) มีการหยุดนิ่งที่รูปแบบ None และ Intercept ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ (VPH) มีการหยุดนิ่งที่รูปแบบ None และ Intercept ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (ED) มีการหยุดนิ่งที่รูปแบบ Trend and Intercept ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC) มีการหยุดนิ่งที่รูปแบบ Intercept และ Trend and Intercept ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB) มีการหยุดนิ่งที่รูปแบบ None และ Intercept ปริมาณเงินให้กู้ยืมวัตถุประสงค์อื่น ๆ (O) มีการหยุดนิ่งที่รูปแบบ None, Intercept และ Trend and Intercept (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบความหยุดนิ่งของข้อมูล (Unit Root Test) ด้วยวิธี Augmented Dickey-Fuller (ADF Test)

DATA	Level			First Difference		
	None	Intercept	Trend and Intercept	None	Intercept	Trend and Intercept
lnGDP	1.497394	-1.683411	-1.662774	-2.367159**	-2.844926*	-2.983211
lnLTH	2.221880	-1.785519	0.016761	-1.722108*	-2.594984	-2.553366
lnREP	2.179664	-1.001874	-3.695321**	-2.446206**	-2.801231*	-2.193939
lnVPH	0.946324	-0.743013	-2.757591	-2.682359***	-2.695675*	-2.635559
lnED	-0.524895	-1.870181	-2.043012	-1.362990	-1.409130	-3.710877**
lnOPC	2.273259	0.053847	-6.418494***	-0.096938	-3.469042**	-3.331971*
lnOB	1.725808	-1.055419	-2.904285	-3.680669***	-3.491687**	-2.896030
lnO	1.411036	0.746572	-1.627666	-3.979333***	-4.254692***	-3.973180**

หมายเหตุ: *, ** และ *** แสดงระดับนัยสำคัญที่ 0.10, 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ

1. ความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวระหว่างปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนจำแนกตามวัตถุประสงค์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ของประเทศไทย

ผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Cointegration Test) ด้วยวิธีการของ Engle and Granger พบว่า ค่าความผิดพลาด (Residuals : e_t) ของ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) กับ ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวม (LTH), ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP), ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC), ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB), ปริมาณเงินให้กู้ยืมวัตถุประสงค์อื่น ๆ (O) มีการหยุดนิ่ง (Stationary) ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.10 ณ ระดับ Integrated Order ที่ I(0) ในส่วนปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ (VPH) มีการหยุดนิ่ง (Stationary) ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.01 ณ ระดับ Integrated Order ที่ I(0) แต่ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ค่าความผิดพลาด (Residuals : e_t) ไม่มีความหยุดนิ่ง (Non Stationary) ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าตัวแปรที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ยกเว้น ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (ED) มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Cointegration Test)

Model	Cointegration Test		
	Regression Equation	ADF Test of Residuals	p-value
ln(GDP) and ln(LTH)	$\ln \text{GDP} = 0.3649 \ln \text{LTH} + 8.7672$	-1.774088	0.0724*
ln(GDP) and ln(REP)	$\ln \text{GDP} = 0.2833 \ln \text{REP} + 10.4292$	-1.754837	0.0753*
ln(GDP) and ln(VPH)	$\ln \text{GDP} = 0.3757 \ln \text{VPH} + 9.3895$	-2.665129	0.0092***
ln(GDP) and ln(ED)	$\ln(\text{GDP}) = 0.0736 \ln(\text{ED}) + 13.7466$	-1.157239	0.2208
ln(GDP) and ln(OPC)	$\ln(\text{GDP}) = 0.3116 \ln(\text{OPC}) + 10.0609$	-1.817830	0.0662*
ln(GDP) and ln(OB)	$\ln(\text{GDP}) = 0.3833 \ln(\text{OB}) + 9.1083$	-2.754446	0.0073***
ln(GDP) and ln(O)	$\ln(\text{GDP}) = 0.3206 \ln(\text{O}) + 10.4134$	-1.948524	0.0502*

หมายเหตุ: *, ** และ *** แสดงระดับนัยสำคัญที่ 0.10, 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ

2. ความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะสั้นระหว่างปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนจำแนกตามวัตถุประสงค์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ของประเทศไทย

ผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะสั้น (Error Correction Model) พบว่า ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) กับ ปริมาณเงินให้กู้ยืมประเภทต่างๆที่มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวจะมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะสั้นด้วย โดยที่ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP) มีการปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพเร็วที่สุด ที่ค่าสัมประสิทธิ์ความเร็วในการปรับตัว (Speed of adjustment) เท่ากับ -0.804717 รองลงมาคือ ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB) ที่สุด ที่ค่าสัมประสิทธิ์ความเร็วในการปรับตัว (Speed of adjustment) เท่ากับ -0.779947 โดยปริมาณเงินให้กู้ยืมอื่น ๆ (ประกอบไปด้วยเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหลักทรัพย์และเงินให้กู้ยืมที่ไม่สามารถจำแนกวัตถุประสงค์ได้) (O) มีการปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพที่ช้าที่สุด ที่ค่าสัมประสิทธิ์ความเร็วในการปรับตัว (Speed of adjustment) เท่ากับ -0.453061 (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะสั้น (Error Correction Model)

Model	Independent	Coefficient	t-Statistic	p-value
ln(GDP) and ln(LTH)	ERROR(-1)	-0.691154	-4.321335	0.0001***
ln(GDP) and ln(REP)		-0.804717	-4.896382	0.0000***
ln(GDP) and ln(VPH)		-0.636252	-4.302291	0.0001***
ln(GDP) and ln(OPC)		-0.659104	-4.228121	0.0001***
ln(GDP) and ln(OB)		-0.779947	-4.972070	0.0000***
ln(GDP) and ln(O)		-0.453061	-3.516469	0.0011***

หมายเหตุ: *** แสดงระดับนัยสำคัญที่ 0.01

3. ผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลระหว่างปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนจำแนกตามวัตถุประสงค์กับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ของประเทศไทย

ผลการทดสอบเชิงเหตุและผล (Granger Causality) จากตารางที่ 4 พบว่า ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP) เป็นสาเหตุของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) ในทิศทางเดียว, ปริมาณเงินให้กู้ยืม

เพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC) กับ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) เป็นสาเหตุซึ่งกันและกันหรือมีความสัมพันธ์แบบ 2 ทิศทาง และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) เป็นสาเหตุของปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB) ในทิศทางเดียว ในส่วนของ ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวม (LTH), ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ (VPH) และปริมาณเงินให้กู้ยืมวัตถุประสงค์อื่นๆ (O) กับ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) ไม่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลทั้ง 2 ทิศทาง

ตารางที่ 4 ผลการทดสอบหาความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล (Granger Causality)

Lag	Null hypothesis	F-Statistic	Probability
9	LTH ไม่เป็นสาเหตุของ GDP	1.76550	0.1539
	GDP ไม่เป็นสาเหตุของ LTH	1.76161	0.1548
9	REP ไม่เป็นสาเหตุของ GDP	2.59987	0.0458**
	GDP ไม่เป็นสาเหตุของ REP	1.42046	0.2587
7	VPH ไม่เป็นสาเหตุของ GDP	1.09737	0.3988
	GDP ไม่เป็นสาเหตุของ VPH	1.92200	0.1142
9	OPC ไม่เป็นสาเหตุของ GDP	3.35346	0.0169**
	GDP ไม่เป็นสาเหตุของ OPC	2.88964	0.0309**
9	OB ไม่เป็นสาเหตุของ GDP	0.74918	0.6618
	GDP ไม่เป็นสาเหตุของ OB	5.82698	0.0012***
6	O ไม่เป็นสาเหตุของ GDP	1.86120	0.1277
	GDP ไม่เป็นสาเหตุของ O	1.77306	0.1457

หมายเหตุ: *, ** และ *** แสดงระดับนัยสำคัญที่ 0.10, 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ

อภิปรายผล

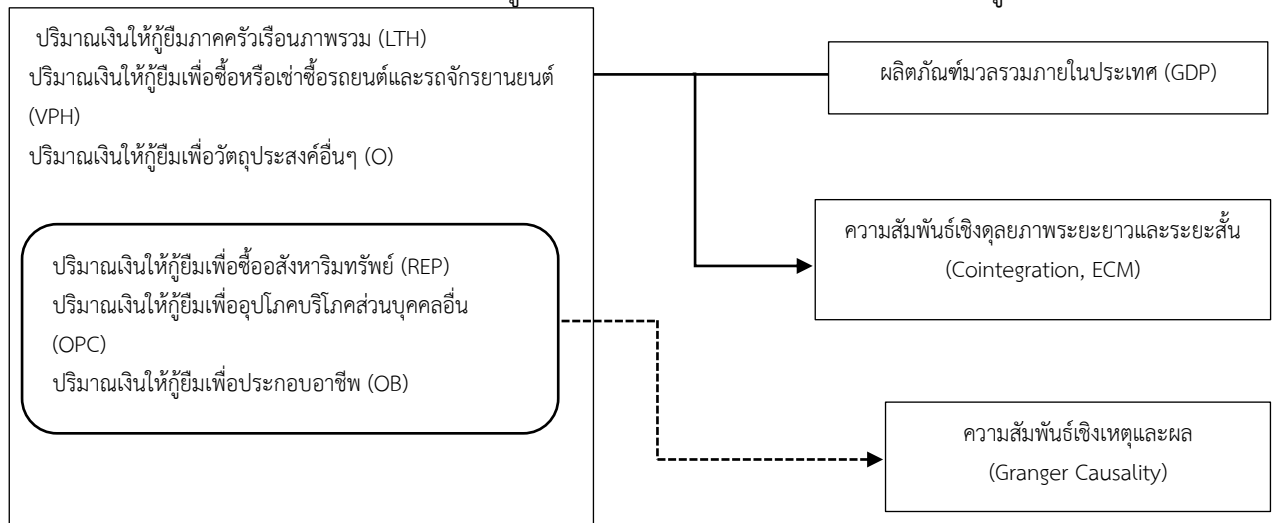
จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวม (LTH) มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) ซึ่งผลที่ได้มีความสอดคล้องกับงานของ Jan Černohorský, (2017) และ Škare, M., Sinković, D., & Porada-Rochoń, M. (2019) ที่ได้มีความเห็นตรงกันว่า สินเชื่อภาคครัวเรือน มีความสัมพันธ์กับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ในส่วนของผลการศึกษาปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนจำแนกตามวัตถุประสงค์พบว่าปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP) มีความใกล้เคียงกับการศึกษาของ นิชา สุทธิกุล (2553), โกมล เมฆวัฒนา (2559) ที่ระบุว่าสินเชื่อที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวและระยะสั้นกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และงานของ วณันท์ จวดชัย (2556) ที่ระบุว่าสินเชื่ออสังหาริมทรัพย์มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวและระยะสั้นกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ เมื่อพิจารณาผลการศึกษา ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC) และ ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ (VPH) พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ใกล้เคียงกับการศึกษาของ ธัญชนิต อุบลศรี (2563) ที่พบว่า สินเชื่อค้ำของ การบริโภคอุปโภคส่วนบุคคลอื่น ๆ และ สินเชื่อค้ำของ การซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว

เมื่อพิจารณาผลการศึกษาความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล (Granger Causality) พบว่า ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP) เป็นสาเหตุของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงในทิศทางเดียว เนื่องจากการกู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์เป็นหนี้เพื่อความมั่นคงที่สามารถสร้างความมั่งคั่งให้กับภาคครัวเรือนได้ กล่าวคือ อสังหาริมทรัพย์ต่าง ๆ เมื่อผ่อนชำระเสร็จสิ้นแล้วจะกลายเป็นสินทรัพย์ที่อาจมีมูลค่าสูงขึ้น ซึ่งสามารถนำไปสร้างรายได้ต่อไปได้โดยการขายหรือให้

ปล่อยเช่าได้ ส่งผลให้ครัวเรือนมีความสามารถในการบริโภคสูงขึ้น ซึ่งไปเพิ่มการหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจเป็นผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศสูงขึ้น, ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงกับปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC) เป็นสาเหตุของกันและกันหรือมีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลแบบ 2 ทิศทางเนื่องจากเมื่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศมีแนวโน้มว่าจะปรับตัวสูงขึ้น ภาคครัวเรือนก็จะมีการคาดการณ์ว่ารายได้จะเพิ่มสูงขึ้นในอนาคต จึงอาจมีการกู้ยืมเพิ่มการบริโภคในปัจจุบันเพราะคาดว่าในอนาคตจะสามารถชำระหนี้สินที่เกิดขึ้นได้ อีกทั้งเมื่อภาคครัวเรือนมีการบริโภคเพิ่มมากขึ้นจะเพิ่มการหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ ที่จะไปกระตุ้นการลงทุนและการจ้างงานมากขึ้น ส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเติบโตขึ้น และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงเป็นสาเหตุของปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB) เนื่องจากการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศจะส่งผลให้ภาคครัวเรือนเกิดความเชื่อมั่นในเศรษฐกิจ จึงมีความมั่นใจในการกู้ยืมเงินเพื่อลงทุนหรือขยายกิจการมากขึ้น ซึ่งผลการศึกษาที่ได้มีความใกล้เคียงกับการศึกษาของ ธัญชนิต อุดลศรี (2553) ที่ระบุว่า สินเชื่อค้ำของสินเชื่อที่อยู่อาศัยเป็นสาเหตุของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงในทิศทางเดียว ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงเป็นสาเหตุของสินเชื่อค้ำของการบริโภคอุปโภคส่วนบุคคลอื่น ๆ ในทิศทางเดียว และ สินเชื่อค้ำของการซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ เป็นสาเหตุของกันและกันหรือมีความสัมพันธ์แบบ 2 ทิศทางกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง ซึ่งผลที่ได้มีความแตกต่างกันอาจเป็นเพราะว่าใช้ข้อมูลคนละชุดกับที่ศึกษาในครั้งนี้ โดยการศึกษาของ ธัญชนิต อุดลศรี (2553) ใช้ข้อมูลจากสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แต่การศึกษารั้งนี้ใช้ข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย

องค์ความรู้ใหม่

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือน สามารถจำแนกองค์ความรู้ใหม่ได้ดังนี้

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ใหม่

จากภาพที่ 2 จะเห็นได้ว่าปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวม (LTH) ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวม (LTH) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อสังหาริมทรัพย์ (REP) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ (VPH) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (ED) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB) และปริมาณเงินให้กู้ยืมวัตถุประสงค์อื่น ๆ (เงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหลักทรัพย์และเงินให้กู้ยืมที่ไม่สามารถจำแนกวัตถุประสงค์ได้) (O) มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) แต่ว่ามีเพียง ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อสังหาริมทรัพย์ (REP) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC) และ ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB) ที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) ฉะนั้นภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถใช้นโยบายสนับสนุนการขยายตัวของสินเชื่อประเภทดังกล่าวได้ แต่ต้องควบคุมระดับความเสี่ยงไม่ให้ภาคครัวเรือนมีการก่อหนี้สูงเกินไป

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาความหยุดนิ่งของข้อมูล (Unit Root Test) ด้วยวิธี Augmented Dickey Fuller (ADF) พบว่า ตัวแปรที่ทำการศึกษาซึ่งได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวม (LTH) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ (VPH) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (ED), ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB) และปริมาณเงินให้กู้ยืมวัตถุประสงค์อื่น ๆ (เงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหลักทรัพย์และเงินให้กู้ยืมที่ไม่สามารถจำแนกวัตถุประสงค์ได้) (O) พบว่า ในระดับ Level มีเพียงปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP) ที่มีความหยุดนิ่ง เมื่อทำการทดสอบในระดับผลต่างลำดับที่หนึ่ง (First Difference) พบว่าตัวแปรทุกตัวข้างต้นมีความหยุดนิ่ง

ผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว (Cointegration Test) พบว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวกับ ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวม (LTH) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP), ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC), ปริมาณเงินให้กู้ยืมวัตถุประสงค์อื่น ๆ (เงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหลักทรัพย์และเงินให้กู้ยืมที่ไม่สามารถจำแนกวัตถุประสงค์ได้) (O) ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.10 ในส่วนของปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ (VPH) และ ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB) มีระดับนัยสำคัญที่ 0.01 ยกเว้น ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (ED) ที่ไม่มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาว

ผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะสั้น (Error Correction Model, ECM) พบว่า ปริมาณเงินให้กู้ยืมข้างต้นที่มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) ทุกตัวแปรมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะสั้นด้วย ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01

ผลการทดสอบความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล (Granger Causality) พบว่า ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP) เป็นสาเหตุของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงในทิศทางเดียวที่ระดับนัยสำคัญ 0.05, ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงกับปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC) เป็นสาเหตุของกันและกันหรือมีความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลแบบ 2 ทิศทางที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริงเป็นสาเหตุของปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB) ในทิศทางเดียว ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ส่วนปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนอื่น ๆ ไม่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

จากผลการทดสอบเป็นที่สังเกตได้ว่า ถึงแม้ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนตามวัตถุประสงค์ (ยกเว้นปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา) มีความสัมพันธ์ทั้งดุลยภาพระยะยาวและระยะสั้น แต่มีเพียงปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC) และ ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB) ที่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ถึงแม้การศึกษาจะพบว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) มีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวกับ ปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนภาพรวม (LTH) ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP), ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC), ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหรือเช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ (VPH) และ ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB), ปริมาณเงินให้กู้ยืมวัตถุประสงค์อื่น ๆ (เงินให้กู้ยืมเพื่อซื้อหลักทรัพย์และเงินให้กู้ยืมที่ไม่สามารถจำแนกวัตถุประสงค์ได้) (O) แต่ว่ามีเพียง ปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อซื้ออสังหาริมทรัพย์ (REP) ที่เป็นสาเหตุของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ฉะนั้นภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถใช้นโยบายทางการเงินและการคลังสนับสนุนการขยายตัวสินเชื่อประเภทนี้เพื่อการกระตุ้นเศรษฐกิจไม่ว่าจะเป็นมาตรการผ่อนคลายน LTV มาตรการคืนภาษี เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามควรปล่อยสินเชื่ออย่างระมัดระวังเพราะสินเชื่อประเภทนี้เป็นต้นเหตุของวิกฤติต้มยำกุ้งของประเทศไทยในปี 1997 และวิกฤติซับไพรม์ของสหรัฐอเมริกาในปี 2008

1.2 เมื่อพิจารณาปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่ออุปโภคบริโภคส่วนบุคคลอื่น (OPC) ที่มีความสัมพันธ์ทั้ง 2 ทิศทางกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) และ ฉะนั้นแล้วภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถสนับสนุนสินเชื่อประเภทนี้ได้ในบางโอกาส เช่นเมื่อเศรษฐกิจตกต่ำ สามารถสนับสนุนสินเชื่อบุคคล เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจผ่านการใช้จ่ายของภาคครัวเรือน แต่ในสถานการณ์ปกติต้องระมัดระวังไม่ให้ภาคครัวเรือนก่อหนี้ด้วยสินเชื่อประเภทนี้สูงจนเกินไป ซึ่งอาจจะใช้มาตรการเรื่องดอกเบี้ยในการควบคุม เพราะสินเชื่อประเภทนี้เป็นสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ที่ส่งผลให้ภาคครัวเรือนบริโภคลดลงเพราะต้องแบ่งรายได้บางส่วนไปชำระหนี้สินที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจส่งผลเชิงลบต่อระบบเศรษฐกิจในระยะยาว

1.3 เมื่อพิจารณาปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ (OB) พบว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง (GDP) เป็นสาเหตุของปริมาณเงินให้กู้ยืมเพื่อประกอบอาชีพ เพราะเมื่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเติบโตจะส่งผลให้ภาคครัวเรือนเกิดความเชื่อมั่นในเศรษฐกิจ จึงมีความมั่นใจในการกู้ยืมเงินเพื่อประกอบธุรกิจหรือขยายกิจการ ถึงแม้จะเป็นสินเชื่อที่สามารถก่อให้เกิดรายได้ของภาคครัวเรือน แต่ผู้ให้สินเชื่อต้องคำนึงถึงความสามารถในการชำระหนี้และความเหมาะสมของจำนวนเงินที่ให้สินเชื่อด้วย

2. ข้อเสนอแนะด้านการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาครั้งต่อไปควรมีการศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณเงินให้กู้ยืมภาคครัวเรือนในวัตถุประสงค์ต่างๆกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศที่แท้จริง เนื่องจากการกู้ยืมของภาคครัวเรือนมีส่วนในการกระตุ้นเศรษฐกิจแต่ถ้ามีปริมาณการกู้ยืมที่มากเกินไปอาจส่งผลเชิงลบต่อระบบเศรษฐกิจ ซึ่งอาจใช้ Kuznets curve เพื่อหาจุดวกกลับของความสัมพันธ์ในการศึกษาครั้งต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- โกมล เมฆวัฒนา. (2559). ความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวระหว่างสินเชื่อที่อยู่อาศัยและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ. (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- ณิชา สุทธิกุล. (2553). การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเติบโตของสินเชื่อที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย. (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- ธนาคารกรุงศรีอยุธยา. (2563). ทำความรู้จัก "หนี้ดี" เป็นหนี้ได้ไม่กลัวอย่างที่คิด. สืบค้น 29 เมษายน 2566. จาก <https://www.krungsri.com/th/krungsri-the-coach/loan/borrowing/good-dep>.
- ธัญชนิต อุบลศรี. (2563). ความสัมพันธ์เชิงเหตุผลระหว่างหนี้ครัวเรือนไทยกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ. (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- บริษัท ข้อมูลเครดิตแห่งชาติ จำกัด. (2566). หนี้ดีก่อให้เกิดรายได้อย่างไร แบบไหนคือหนี้ที่ดี. สืบค้น 5 พฤษภาคม 2566. จาก <https://www.ncb.co.th/fin-knowledge/debt-makes-money>.
- เพ็ญสุรางค์ วันทอง. (2550). ความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาของแรงงานกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ. (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- รชต ตั้งนารักษ์กิจ และ พิรญาณ์ รณภาพ. (2565). หนี้ครัวเรือน : ปัญหาที่ทุกคนต้องช่วยกันแก้. สืบค้น 29 เมษายน 2566. จาก <https://www.bot.or.th/Thai/BOTMagazine/Pages/25650157TheknowledgeHouseholdDebt.aspx>.
- วันสนันท์ จวดชัย. (2556). ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเจริญเติบโตของสินเชื่อสิ่งหาริมทรัพย์ของธนาคารพาณิชย์และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยในช่วงวิกฤติเศรษฐกิจไทยและวิกฤติซับไพร์มของสหรัฐอเมริกา. (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- อนพัทธ์ หนองคู. (2556). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการบริโภคของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. ใน การประชุมวิชาการระดับชาติสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ประจำปี 2556 (น. 1-13). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม

- Jan Černohorský, J. (2017). *Types of bank loans and their impact on economic development: a case study of the Czech Republic*. Retrieved 2 May 2023. from <https://dx.doi.org/10.15240/tul/001/2017-4-003>.
- Škare, M., Sinković, D., & Porada-Rochoń, M. (2019). Measuring credit structure impact on economic growth in Croatia using (VECM) 1990-2018. *Journal of Business Economics and Management*, 20(2), 294-310.